

בוריס השתעמם

הנס וילהלם

בוריס השתעמם . הוא כבר שיחק בכל
הצעצועים שלו. הוא קרא את כל
הספרים. הוא לא ידע מה עוד לעשות.
הוא חשב וחשב, אבל עדיין לא מצא מה
לעשות.
בוריס היה משועמם לגמרי.

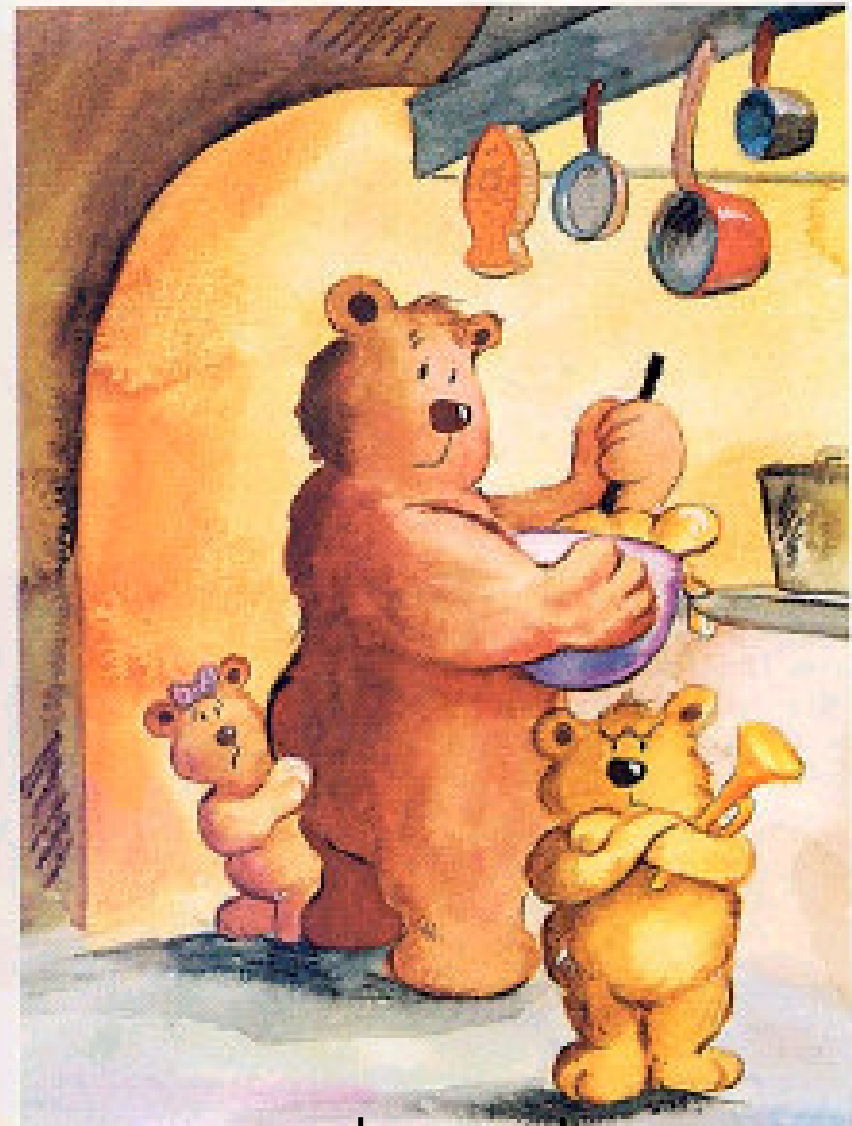

בסוף בוריס קם והלך לאבא שלו. הוא תקע
בחצוצרה שלו ואמר "בוא, נעשה משהו."
"אני עושה משהו" אמר אבא שלו "אני צובע.
למה שלא תלך לדוג?"

לא מעניין לדוג לבד" אמר
בוריס "בוא ותעשה משהו
אתי."

"אני לא יכול כרגע" ענה
אבא "למה שלא תקרא
ספר?"

התעייפתי מכל הספרים
שלי" אמר בוריס.

בוריס קיווה שאמא שלו תסכים לעשות אתו משהו.
"הייתי רוצה מאוד" אמרה אמא "אבל הבטחתי
לאחותך הקטנה שאאפה אתה עוגיות. אולי תעזור נו?"
"לא, לא!" קרא בוריס "אני שונא את אחותי ואני שונא
לאפות עוגיות."
והוא ברח מהחדר.

אולי אמצא כאן מישהו שאוכל לשחק
אתו" אמר. בכל מקרה הוא לקח אתו
את החצוצרה.

הקולות היוצאים מהמטבח
הרגיזו את בוריס. הקשקוש
והצחוק גרמו לו להרגיש
אפילו עוד יותר גרוע. הוא
החליט ללכת לבית שלו על
העץ.

"מה אעשה? מה
אוכל לעשות?" הוא
שאל את עצמו שוב
ושוב.

היו המון דברים
אותם הוא לא
רצה לעשות, אך
שום דבר שהוא
כן רצה לעשות.

אבל ברגע שטיפס על העץ הוא ראה שגם
כאן אין מה לעשות. היה כאן משעמם
בדיוק כמו בחדר שלו.

מהעץ שלו בוריס יכול היה לראות במדויק לאן היא הולכת. "לבנות ארמון!" חשב "איזה רעיון טיפשי. אילו גם לי הייתה קופסה הייתי עושה ממנה חללית!". הוא הביט איך אחותו וידידיה התחילו בעבודה.

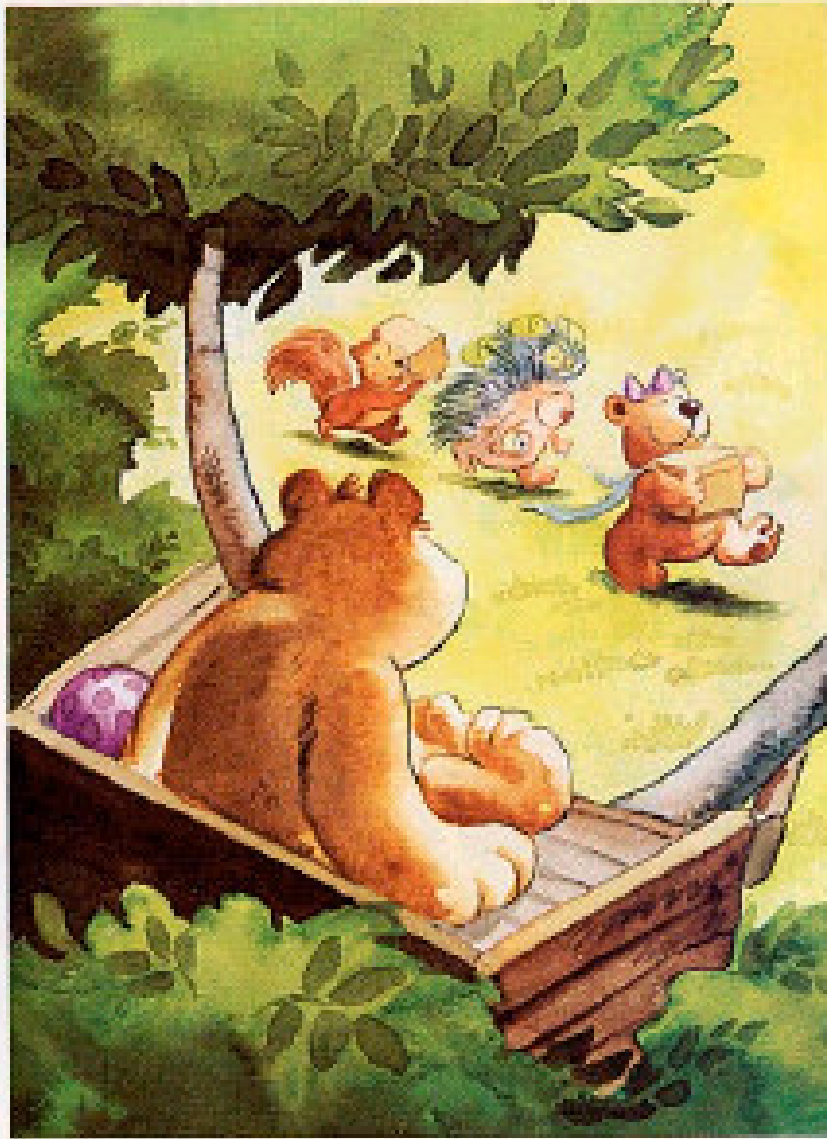

ופתאום הוא ראה קופסת קרטון גדולה העוברת תחת עץ וממנה נשמע קולה של אחותו ששרה "אני הולכת לבנות לעצמי ארמון. אבל אף אחד לא ידע איפה הוא. זה יהיה סוד!"

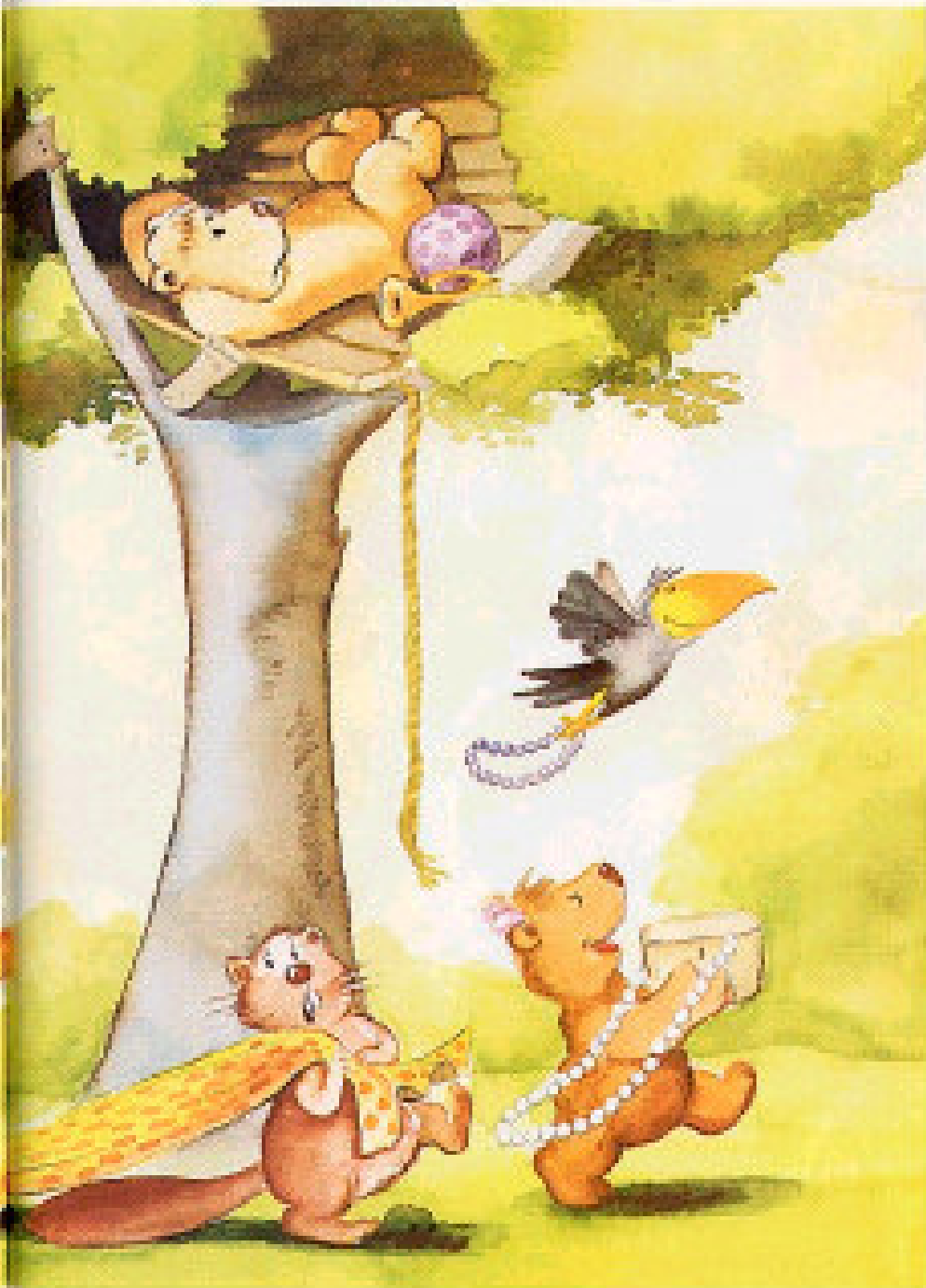
הוא ראה איך כולם מציירים תמונות
ומדביקים וכפתורים על הקירות.
בוריס ידע מה הוא היה עושה. לחללית
דרושים טילים ועוד המון דברים אחרים.
אבל אז נזכר כי הוא משועמם מדי כדי
לעשות בכלל משהו.

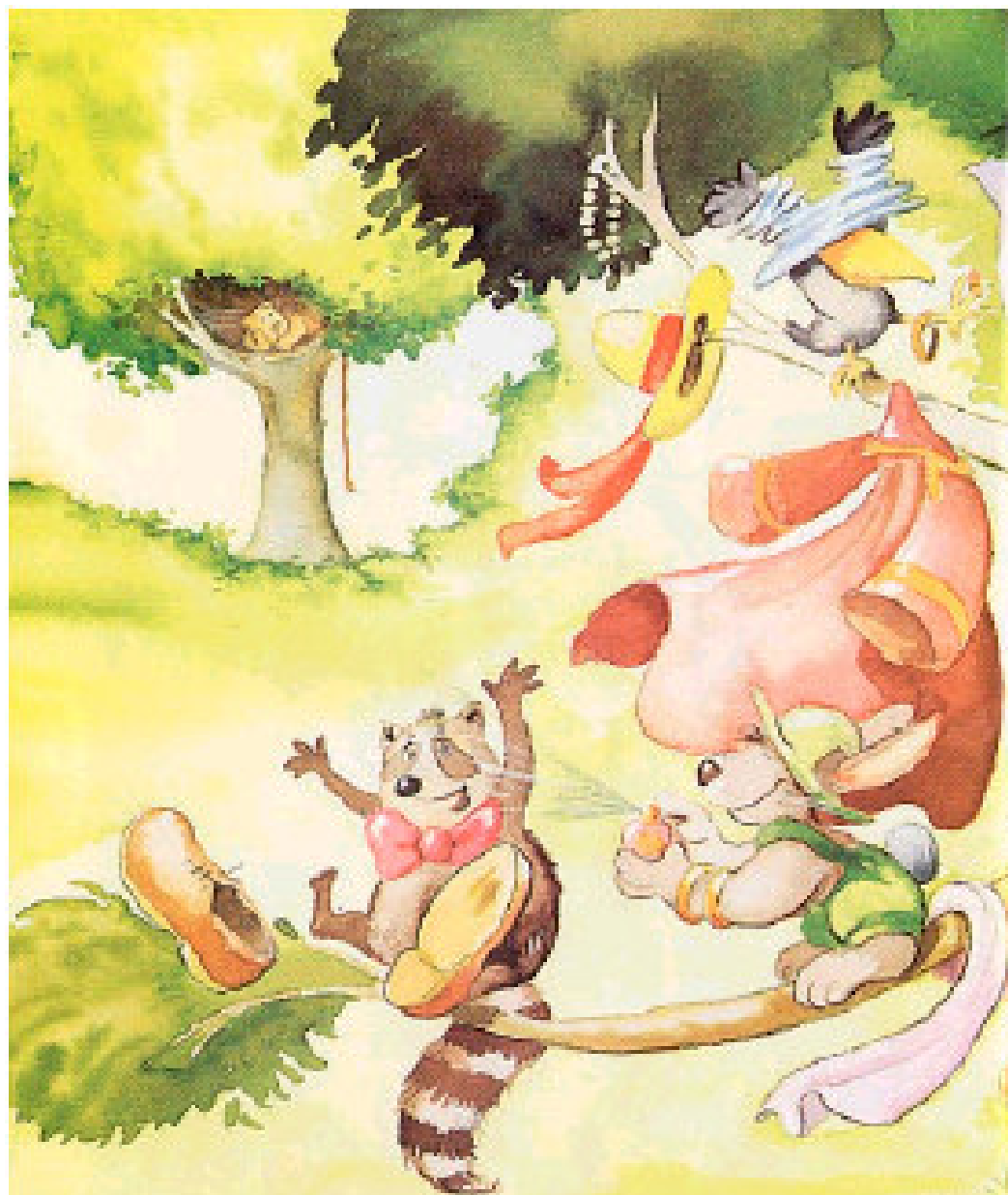

אחר כך ראה בוריס איך אחותו וידידיה מביאים פסי ניר
צבעוני.
"הם כנראה מכינים מסיבה" חש "ואני שונא מסיבות!"
הוא הביט עליהם מבית העץ שלו.

"אמא נתנה לנו את כל התכשיטים
הישנים שלה ובגדים ישנים כדי
להתחפש" אמרה אחותו בקל רם,
כשעברה תחת העץ שעליו ישב בוריס.
"אני אהיה נסיכה. אבל אתה לא תראה
זאת" היא הוסיפה.
בוודאי שהוא יראה זאת, חשב בוריס
לעצמו, אבל הוא התנהג כאילו אינו
מעוניין בכלל.

המסיבה נעשתה מאוד קולנית ושמחה.
 בוריס חשב למי היה מתחפש אילו השתתף
 במסיבה. לאסטרונוט, או אפילו לחייזר
 מעולם אחר!

בוריס ראה שהאחרים נהנים מאוד וזה
גרם לו להרגיש עוד יותר גרוע.
כשכולם נעמדו לצילום, הוא זרק עליהם
עלים, אבל הם היו עסוקים מדי ולא
הרגישו בכך כלל.

ריח העוגיות הגיע לבית העץ של בוריס. קנקן
המיץ שהביאה אתו עשה אותו פתאום צמא
מאוד. אבל אף אחד לא שם עליו לב. הם היו
עסוקים מאוד, צחקו, אכלו ושתו ובילו יחד נהדר.
"זה עובר כל גבול!" חשב בוריס.

ואז אמרה אחותו לידידיה "בואו ונעשה מסיבה. לא, לא!"
היא נזכרה כי היא עכשיו נסיכה "נעשה נשף מלכותי".
היא עברה תחת העץ של בוריס עם קערה גדולה של
עוגיות חמות.

הוא לא יכול היה לסבול יותר. הוציא את
החצוצרה שלו ותקע בה כמה שרק היה לו
כוח.

"טוּוּוּ, טוּוּוּ, טוּוּוּ!"
ושוב "טוּוּוּ, טוּוּוּ, טוּוּוּ!"

השתרר שקט. לא
נשמע כל דיבור.
הרעש של החצוצרה
פעל! הוא סיים את
הנשף המטופש
שלהם. בוריס נהנה
מאוד מהרעיון שלו.

ואז שמע פתאום
שמישהו קורא את
שמו מלמטה.

"בוריס! זה בדיוק מה
שנחוץ לנו לנשף מלכותי"
קרא אחד האורחים "אולי
תהיה לחצוצרן של
המלך?"

בוריס רצה לענות משהו
גם מאוד, אל כעבור רגע
ענה "אולי אוכל להיות
חצוצרן. אבל רק אם אקבל
עשרים עוגיות!"
"אולי מספיק שלוש?"
שאלה אחותו כשהיא
מסתכלת על קערה כבר
כמעט ריקה.

"טוב" אמר בוריס "זה
תשלום סביר" והוא ירד
מהעץ.

הנשף היה עצום! החצוצרן חצרץ.
המלך תופף. אנשי החצר רקדו.
ובוריס שכח את השעמום שלו וזה
שאין לו מה לעשות.

אבל הוא לא שכח את
העוגיות שהנסיכה
הבטיחה ושמרה במיוחד
בשבילו.

